

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1179/2015
20.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Ч., због кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката В.Т. и адвоката Н.Г., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.80/14 од 06.03.2015. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 бр.103/15 од 07.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 20. јануара 2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Р.Ч. – адвоката В.Т. и Н.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.80/14 од 06.03.2015. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 бр.103/15 од 07.10.2015. године, у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку и на повреду закона из члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.80/14 од 06.03.2015. године, окривљени Р.Ч. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ, изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истовремено, окривљени је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, с тим што је на основу члана 51. став 2. КЗ одређено да уколико окривљени не плати новчану казну у овом року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за

сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, при чему казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду надокнади трошкове кривичног поступка, и то трошкове вештака економске-финансијске струке М.О. у укупном износу од 70.680,00 динара у року до 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 бр.103/15 од 07.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Р.Ч. – адвоката Н.Г., а пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.80/14 од 06.03.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Р.Ч. – адвокати В.Т. и Н.Г., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, с тим што из образложења произилази да је захтев поднет и због повреде члана 447. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати Основном суду у Новом Саду или Вишем суду у Новом Саду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, браниоци окривљеног Р.Ч. у захтеву за заштиту законитости наводе да је у конкретном случају дана 27.07.2015. године наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења у смислу члана 103. тачка 5. у вези са чланом 104. став 6. КЗ, а због чега је поступак против окривљеног морао бити обустављен на основу члана 352. став 1. тачка 3. ЗКП.

Супротно наводима захтева, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Побијаном правноснажном пресудом окривљени Р.Ч. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 1. КЗ.

За кривично дело из члана 229а став 1. КЗ, прописана је казна затвора до 3 године и новчана казна.

Према одредби члана 103. став 6. КЗ, кривично гоњење не може се предузети када протекне 3 године од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко 1 године, а према одредби члана 104. тачка 6. КЗ, застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају када протекне двоструко време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени Р.Ч. инкриминисане радње предузео је у периоду од 27.07.2009. до 31.12.2010. године.

Код кривичних дела, код којих се радња извршења предузима у току дужег временског периода, као у конкретном случају, временом њиховог извршења треба сматрати последњим даном периода, па у конкретном случају рок застарелости почиње да тече од 31.12.2010. године, а апсолутна застарелост наступа 31.12.2016. године. Стога је захтев у делу у којем се указује на наступање апсолутне застарелости и с тим у вези на учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, одбијен као неоснован.

Неосновано се наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног истиче и да је правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се наводи да кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 1. КЗ, због којег је окривљени правноснажном пресудом оглашен кривим, није постојало у Кривичном законнику на дан 27.07.2009. године, када је према изреци правноснажне пресуде окривљени започео са радњом извршења кривичног дела, обзиром да је ово кривично дело унето у Кривични законик Законом о изменама и допунама Кривичног законика од 11.09.2009. године („Службени гласник РС“ број 72/09), те је према ставу бранилаца првостепени суд, оглашавајући окривљеног кривим због кривичног дела из члана 229а став 1. КЗ, учинио повреду члана 5. КЗ, којим је прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а коју повреду је учинио и Виши суд у Новом Саду одбијајући као неосновану жалбу браниоца окривљеног.

И поред тога што је тачна констатација бранилаца окривљеног истакнута у захтеву за заштиту законитости – да је кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а став 1. КЗ унето у Кривични законик доношењем Закона о изменама и допунама Кривичног законика од 11.09.2009. године („Службени гласник РС“ број 72/09), по оцени овога суда, у конкретном случају није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, на коју се захтевом бранилаца окривљеног указује, из следећих разлога:

Према стању у списима, оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Новом Саду Кт бр.5401/12 од 31.01.2014. године, окривљеном Р.Ч. стављено је на терет извршење кривичног дела неуплаћивање пореза по одбитку

из члана 229а став 1. КЗ, за које дело је окривљени правноснажном пресудом и оглашен кривим.

Према изреци правноснажне пресуде, окривљени је инкриминисане радње предузимао у периоду од 27.07.2009. године до 31.12.2010. године.

До доношења Закона о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 72/09), кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку било је прописано одредбом члана 173. Закона о пореском поступку и администрацији („Службени гласник РС“, број 61/2007 од 30.06.2007. године).

И одредбом члана 173. став 1. Закона о пореском поступку и администрацији, који је престао да важи доношењем Закона о изменама и допунама Кривичног законика од 11.09.2009. године, и одредбом члана 229а став 1. КЗ, прописано је да кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку чини одговорно лице у правном лицу – пореском плацу, као и предузетник- порески платац, који у намери да не плати порез, не уплати на прописани уплатни рачун јавних прихода износ који је обрачунат на име пореза по одбитку, те да је казна за ово дело затвор до три године и новчана казна.

Из наведеног јасно произилази да је изменама и допунама Кривичног законика од 11.09.2009. године у Кривични законик унето кривично дело неуплаћивање пореза по одбитку из члана 229а, које задржава јасан континуитет са кривичним делом неуплаћивање пореза по одбитку из члана 173. Закона о пореском поступку и администрацији, који је престао да важи управо доношењем Закона о изменама и допунама КЗ, обзиром да кривично дело из члана 229а КЗ у свом законском опису има иста обележја као и кривично дело из члана 173. Закона о пореском поступку и администрацији.

Из изложених разлога, имајући у виду и чињеницу да је окривљени противправне радње према изреци правноснажне пресуде предузимао све до 31.12.2010. године, то су по оцени овога суда неосновани наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, којима се указује да је правноснажном пресудом учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП због тога што је на окривљеног примењен закон који није важио у време извршења кривичног дела.

Стога је захтев бранилаца окривљеног Р.Ч., у делу у којем се правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Исти захтев, у делу којим се указује на повреду одредаба члана 447. став 2. ЗКП, одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика,

прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП-а, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Како браниоци окривљеног у преосталом делу захтев за заштиту законитости подносе због повреде одредаба члана 447. став 2. ЗКП, која повреда није предвиђена као дозвољени законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев бранилаца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За председника већа-судија
Веско Крстајић, с.р.